

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 230/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/15/2009 a jeho uznesením zo 7. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2011 doručená sťažnosť J. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/15/2009 a jeho uznesením zo 7. októbra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ bol účastníkom konania na strane navrhovateľa v právnej veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 27 C/15/2009 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Dňa 7. októbra 2009 vydal Okresný súd v Žiline uznesenie č. k. 27 C/15/2009-69, ktorým sťažovateľovi uložil zaplatiť súdny poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia v lehote 3 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

Voči predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie smerom ku Krajskému súdu v Žiline.

Výzvou Krajského súdu v Bratislave – Justičná pokladnica zo dňa 31. marca 2011, č. k. VS 5140037711 bol sťažovateľ vyzvaný na dobrovoľné plnenie súdnej pohľadávky – právoplatného a vykonateľného uznesenia Okresného súdu v Žiline zo dňa 7. 10. 2009, č. k. 27 C 15/2009.

Platbami zo dňa 21. 4. 2011 a 13. 5. 2011 uhradil vyššie uvedené pohľadávku.

Sťažnosťou zo dňa 11. 4. 2011 sťažovateľ namietal u predsedu Okresného súdu v Žiline skutočnosť, že napriek skutočnosti, že podal voči rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, musel si pod hrozbou exekučného vymáhania pohľadávky splniť povinnosť, ktorá mu bola súdom uložená, napriek skutočnosti, že súdne rozhodnutie ešte nebolo právoplatné a vykonateľné.

Predseda okresného súdu v Žiline vo vyjadrení zo dňa 10. 5. 2011, č. k. 1 SprS/170/2011 pripustil chybné konanie súdu vo veci sťažovateľa, pričom dal pokyn na zastavenie vymáhania súdneho poplatku. ...

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že okresný súd v Žiline svojím nezodpovedným prístupom k sťažovateľovej veci zmaril jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď sťažovateľ bol nútený si splniť súdom uloženú povinnosť zaplatiť súdny poplatok napriek skutočnosti, že voči rozhodnutiu podal včas riadne odvolanie.

Zároveň je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd vytvoril svojim konaním, nečinnosťou prietahy v konaní, keď sťažovateľove odvolanie zadržieval 20 mesiacov, než ho odoslal k odvolaciemu súdu.“

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo J. M. konaním Okresného súdu v Žiline pod sp. zn. 27 C/15/2009, garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR porušené bolo.

2. Základné právo J. M. konaním Okresného súdu v Žiline pod sp. zn. 27 C/15/2009, garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené bolo.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy priznáva sťažovateľovi J. M. primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3000,- EUR, ktorý je povinný vyplatiť Okresný súd v Žiline do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

4. Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť trovy konania sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu ustanoveného ústavným súdom.“

Okresný súd sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril prípisom z 13. septembra 2011, doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2011, v ktorom uviedol:

„Uznesením Okresného súdu Žilina 27 C/15/2009-69 zo dňa 7. 10. 2009 navrhovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia vo výške 33,- eur. Navrhovateľ proti uzneseniu podal odvolanie doručené súdu 6. 11. 2009 č. 1.79. Vec nebola predložená krajskému súdu a na uznesení bola vyznačená právoplatnosť dňom 6. 11. 2009 a 13. 11. 2011 bol vydaný pokyn, aby uznesenie s vyznačenou právoplatnosťou bolo doručené učtárni na vymáhanie. Podaním zo dňa 6. 5. 2011 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu 27 C/15/2009-69 a uznesením KS v Žiline 9 Co/192/2011-196 zo dňa 30. 5. 2011 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Uznesenie Okresného súdu Žilina 27 C/15/2009-69 zo dňa 7. 10. 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline 9 Co/192/2011-196 zo dňa 30. 5. 2011 nadobudlo právoplatnosť 19. 7. 2011 a vykonateľnosť 23. 7. 2011.

Prípísom zo dňa 9. 5. 2011 bola požiadaná justičná pokladnica o nerealizovanie vymáhania súdneho poplatku 33,- eur podľa uznesenia 27 C/15/2009-69 zo dňa 7. 10. 2009 s tým, že v deň žiadosti toto uznesenie nebolo právoplatné.

Súd nepredložil spis Krajskému súdu v Žiline počas konania na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu 27 C/15/2009-69 zo dňa 7. 10. 2009 v súlade s § 209 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak odvolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa nerozhodol vo veci samej, vec sa predloží odvolaciemu súdu pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, len ak by bez rozhodnutia o odvolaní súd prvého stupňa nemohol pokračovať v konaní. Predmetným uznesením súd vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na vydanie predbežného opatrenia a uvedené uznesenie sa netýkalo rozhodnutia vo veci samej a tak súd vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov pokračoval v konaní.

Omylom nebol spis predložený krajskému súdu ani po právoplatnom skončení konania, ale napriek podanému odvolaniu bola vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť na uznesení a poplatok bol daný na vymáhanie a tu poukazujem na to, že uvedený pokyn vydala tajomníčka, ktorá v uvedenom období... pracovala na civilnom úseku, kde od 1. 1. 2011 pracovali iba dve tajomníčky z pôvodných 4 civilných tajomníčok. Vykonávala prácu v senátoch pre 8 sudcov, čo bolo neúmerne množstvo aj vzhľadom na nápad nových vecí, keď v mesiaci január 2011 v C senátoch napadlo nových 158 vecí a v RO senátoch nových 129 vecí, v ktorých priebežne konala. Štatisticky skončili sudcovia v C senátoch 167 vecí a v RO senátoch bolo vybavených 222 vecí, v ktorých vykonávala spisové a poplatkové preverenie a vypisovala štatistické listy. Pri takomto enormnom množstve práce mohlo dôjsť k nedostatočnému prevereniu spisu tak, ako to bolo v tomto prípade. Navrhovateľ bol vyzvaný justičnou pokladnicou na dobrovoľné zaplatenie súdneho poplatku a mal teda možnosť sa brániť tým, že podal voči uzneseniu odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté. Zároveň poukazujem aj na tú skutočnosť, že predmetné uznesenie okresného súdu 27 C/15/2009-69 zo dňa 7. 10. 2009 o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline 9 Co/192/2011-196 zo dňa 30. 5. 2011 a tak je povinnosťou navrhovateľa zaplatiť predmetný súdny poplatok 33,- eur, a tak navrhovateľovi nemohla vzniknúť žiadna škoda.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia) orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 27/05).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha aj vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 15/2009 a jeho uznesením zo 7. októbra 2009

Ústavný súd uvádza, že zmyslom a účelom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Podľa princípu subsidiarity obsiahnutého v čl. 127 ods. 1 ústavy a v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde musia byť pred podaním sťažnosti vyčerpané všetky

procesné prostriedky, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznáva, inak je sťažnosť neprípustná.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd vydal uznesenie č. k. 27 C/15/2009-69 zo 7. októbra 2009, ktorým sťažovateľovi uložil zaplatiť súdny poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia v sume 33 € v lehote 3 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

Sťažnosťou z 11. apríla 2011 sťažovateľ namietal u predsedu okresného súdu skutočnosť, že napriek tomu, že podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, musel si pod hrozbou exekučného vymáhania pohľadávky splniť povinnosť (čo urobil platbami z 21. apríla 2011 a 13. mája 2011), ktorá mu bola súdom uložená, napriek skutočnosti, že súdne rozhodnutie ešte nebolo právoplatné a vykonateľné [t. j. podľa názoru sťažovateľa o jeho odvolaní proti nemu ešte v tom čase Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nerozhodol].

Sťažovateľ namieta, že okresný súd svojím nezodpovedným prístupom k veci „zmaril jeho právo na spravodlivý súdny proces“, keď bol nútený si splniť súdom uloženú povinnosť vyplývajúcu z napadnutého rozhodnutia a zaplatiť súdny poplatok (platbami z 21. apríla 2011 a 13. mája 2011), napriek skutočnosti, že proti rozhodnutiu podal včas riadne odvolanie.

Podpredseda okresného súdu v prípise z 10. mája 2011, reagujúc na sťažnosť sťažovateľa z 11. apríla 2011, uviedol:

„Prešetrením Vašej sťažnosti som zistil, že táto je dôvodná. Pri poplatkovom preverení spisu bolo opomenuté Vaše podanie, ktoré je odvolaním voči uzneseniu č. k. 27C/15/2009-69 zo dňa 07. 10. 2009 s tým, že na uznesení bola chybné vyznačená právoplatnosť. Po zistení procesného pochybenia bol daný pokyn na zastavenie vymáhania poplatku a na predloženie spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.“

V nadväznosti na uvedené okresný súd prípisom z 9. mája 2011 adresovaným Krajskému súdu v Bratislave, Justičná pokladnica (ďalej len „justičná pokladnica“), požiadal „o nerealizovanie vymáhania súdneho poplatku vo výške 33,- eur, ktorá povinnosť tento zaplatiť bola uložená navrhovateľovi uznesením č. k. 27C 15/2009-69, zo dňa 07. 10. 2009, a ktorá pohľadávka bola predpísaná uctárňou tunajšieho súdu pod sup-a, VS 5140037711 dňa 24. 02. 2011.

Vyššie uvedené uznesenie nie je do dnešného dňa právoplatné, nakoľko odporca podaním došlým súdu dňa 06. 11. 2009 proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, o ktorom odvolaní do dnešného dňa súd nerozhodol.

Vzhľadom na uvedené je vymáhanie súdneho poplatku predčasné.“

Krajský súd ako súd odvolací na základe sťažovateľom podaného odvolania uznesením č. k. 9 Co/192/2011-196 z 30. mája 2011 potvrdil namietané uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 15/2009-69 zo 7. októbra 2009 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011), keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým súdom mal i odvolací súd preukázané, že v priebehu konania o vyporiadanie BSM navrhovateľ požiadal o nariadenie predbežného opatrenia návrhom doručeným súdu dňa 26. 2. 2009.

S podaním návrhu teda mu vznikla poplatková povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď mu vyrubil súdny poplatok v zmysle položky č. 1 písm. c/ prílohy zákona č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch, účinného v čase splatnosti poplatku (uznesením okresného súdu č. k. 27 C 15/2009-69 zo 7. októbra 2009, pozn.).

Skutočnosť, že po rozhodnutí súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov mu nebola doručená výzva na úhradu poplatku, nezbavuje poplatníka zaplatiť súdny poplatok, lebo táto povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona (poplatková povinnosť vzniká s podaním návrhu a navrhovateľ je vždy povinný uhradiť súdny poplatok i bez vyzvania súdu) a preto prvostupňový súd musel uznesením zaviazať navrhovateľa k úhrade takéhoto poplatku. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia s tým, že o trovách bude rozhodnuté vo veci samej, ani na túto okolnosť odvolací súd prihliadať nemohol.

V rozhodnutí vo veci samej súd rozhodne o všetkých trovách, ktoré účastníkom vznikli podľa zásady úspechu, resp. neúspechu v konaní o účelnosti vynaložených trov v konaní, čo v praxi ale znamená, že účastník v prvom rade musí uhradiť súdne poplatky a až následne si tieto môže uplatniť v rámci náhrady trov konania, kde súd zváži, či mu tieto trovy prizná alebo nie.“

Okresný súd po nadobudnutí právoplatnosti uznesení tak okresného súdu, ako aj krajského súdu požiadal justičnú pokladnicu o pokračovanie vo vymáhaní pohľadávky, avšak len v prípade, že dosiaľ nebola vymožená, resp. dobrovoľne sťažovateľom zaplatená v sume 33 €.

Ústavný súd konštatuje, že k pochybeniu okresného súdu napadnutým uznesením síce došlo, avšak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu sám okresný súd urobil opatrenie na jeho nápravu, t. j. zamedzil vymáhanie súdneho poplatku sťažovateľa na základe povinnosti uloženej mu napadnutým uznesením v nadväznosti na sťažovateľom podanú sťažnosť orgánu štátnej správy okresného súdu. Podpredseda okresného súdu uznal sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú a urobil opatrenie smerujúce k náprave tohto pochybenia (pozastavil vymáhanie pohľadávky). Krajský súd až po nadobudnutí právoplatnosti svojho uznesenia č. k. 9 Co/192/2011-196 z 30. mája 2011 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 27 C 15/2009-69 zo 7. októbra 2009, t. j. až po 19. júli 2011, požiadal prípisom zo 16. septembra 2011 justičnú pokladnicu o vymáhanie pohľadávky 33 € a aj to len v prípade, že ju sťažovateľ dosiaľ neuhradil, resp. nebola vymožená.

Vzhľadom na to, že sťažovateľom napadnuté pochybenie postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 15/2009 bolo napravené postupom samotného okresného súdu, ako aj krajského súdu, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 15/2009

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prieťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo

stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní o jeho odvolaní zo 6. novembra 2009, keď okresný súd predložil (odoslal) spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa krajskému súdu až 6. mája 2011, ktorý bol krajskému súdu doručený 26. mája 2011. Krajský súd o odvolaní rozhodol svojím uznesením č. k. 9 Co 192/2011-196 z 30. mája 2011 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 12. júla 2011, t. j. v čase, keď okresný súd vo veci nekonal (vec sa nachádzala na krajskom súde od 26. mája 2011 a bola vrátená okresnému súdu 13. júla 2011). Z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvedeným postupom okresného súdu v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2013